

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI
DOSAR NR.

1 - * J,-

DECIZIA CIVILA NR.

Ședința publică din

PREȘEDINTE :

S-a luat în examinare recursul formulat de reclamanta SC X SRL împotriva sentinței civile nr.....2011 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr./2011, în contradictoriu cu pârâta intimată Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă avocat X în reprezentarea reclamantei recurente, lipsă fiind pârâta intimată.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care se constată că prin serviciul de registratură al instanței, pârâta intimată a depus întâmpinare în trei exemplare, dintre care un exemplar a fost comunicat recurenteii înaintea termenului de judecată de astăzi.

Reprezentanta reclamantei recurente depune împuternicire și solicită instanței scutirea de la plata taxelor de timbru invocând prevederile art. 77 din Legea 85/2006, întrucât societatea reclamantă este în insolvență și depune dovada demarării procedurii.

Instanța revine asupra rezoluției și constată întemeiată cererea de scutire de la plata taxelor de timbru.

Nemaifiind alte cereri de formulat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pentru dezbateri.

Reprezentanta reclamantei recurente solicită admiterea recursului și modificarea sentinței atacate în sensul admiterii acțiunii astfel cum a fost formulată, fără cheltuieli de judecată.

CURTEA

delei, rezultată în baza facturii nr.....2009 emisă de către persoana juridică străină SC I SRL.

A susținut că aceste cheltuieli deductibile reprezintă piața contravalorii serviciilor de consultanță și comisionul datorat de reclamantă pentru intermedierea unei comenzi totale în sumă deeuro, către clientul procurat de societatea intermediară, Q SRL, comision despre care reclamanta susține că a fost acoperit în totalitate prin adaosul comercial înregistrat pentru livrările efectuate către clientul Q SRL.

Reclamanta susține că a obținut profit în urma acestei operațiuni de livrare de mărfuri, iar susținerile inspectorilor fiscali cu privire la faptul că acesta reprezintă 63,55% din comandă sunt greșite, câtă vreme rezultă cu evidență că reclamanta a înregistrat profit.

Nu are relevanță faptul că administratorul contestatoarei, T i-ar fi cunoscut pe reprezentanții societății Q SRL înainte de intervenția societății I SRL care i-a dat societății reclamante lămuriri cu privire la modul de desfășurare a tratativelor de negociere cu societatea beneficiară Q SRL, intrând chiar în posesia documentelor din care rezultă firul evenimentelor, unul din acestea fiind depus în probațiune la dosarul de inspecție fiscală care, nu ar fi fost analizat de către inspectorii fiscali.

A precizat că este vorba despre contractul de cesiune încheiat între societățile T SRL și I SRL, prin care aceasta din urmă se subrogă în toate drepturile și obligațiile cedentei, inspectorii fiscali nesusizând împrejurarea că anumite comenzi au venit de la societatea T SRL.

A criticat motivarea pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad dată în soluționarea contestației în procedura prealabilă și pentru referirile făcute în legătură cu relațiile de rudenie ale persoanelor implicate în aceste tranzacții, susținând că legea română și cea comunitară nu interzic și nu sancționează desfășurarea de activități comerciale, de consultanță, etc. între societăți care au ca asociați sau acționari persoane aflate în grade de rudenie.

A criticat ca incalificabile din punct de vedere juridic concluziile inspectorilor fiscali cele arătate mai sus care, pe lângă faptul că nu au suport neavând relevanță împrejurarea că societatea prestatoare de servicii nu a încasat până la data controlului contravaloarea facturilor emise, acest lucru neinfluențând în nici un fel aprecierea ca deductibilă a cheltuielii suportate de reclamanta - contestatoare.

A concluzionat că existența adreselor din data de2009 și2009, referitoare la indicațiile de facturare și livrare, situația I SRL privind articolele

cheltuială este nedeductibilă în lumina art. 21 alin. 4 litera m) Cod fiscal, coroborat cu pct. 48 din HG nr. 44/2004 privind normele metodologice de aplicare-a Codului fiscal, cu motivarea că societatea reclamantă nu ar fi justificat și dovedit necesitatea prestării serviciului.

Apărarea societății reclamante este în sensul că pretențiile societății I SRL de încasare a plății comisionului sunt pe deplin justificate în condițiile în care activitatea economică a societății reclamante depindea în mare măsură de activitățile prestate de societatea cesionară, T SRL fiind principalul furnizor al contestatoarei, aceasta fiind până în prezent principalul furnizor și beneficiar al societății reclamante, orice întrerupere a legăturilor comerciale dintre cele două fiind de natură să conducă la producerea de mari prejudicii.

Prin întâmpinarea depusă pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad a cerut respingerea acțiunii reclamantei ca netemeinică și nelegală cu motivarea că Decizia de impunere nr.din.....2010, pct. 2 și 3 emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală Arad a fost legal emisă, reclamanta datorând impozitul pe profit imputat și majorările de întârziere aferente, conform principiului de drept accesoriu sequitur principale.

Din examinarea înscrisurilor prezentate inspectorilor fiscali rezultă că societatea italiană I SRL i-a solicitat reclamantei un comision în sumă deeuro, reprezentând echivalentul a 63,55% din valoarea bunurilor livrate, reclamanta nefăcând dovada cu înscrisuri de natura mijloacelor de probă reglementată de Codul de procedură fiscală, respectiv de prevederile art. 65, că factura nr.....2009 în sumă deeuro a fost achitată, împrejurare de natură să creeze suspiciuni în legătură cu faptul că aceste servicii ar fi reale, că ar fi fost prestate și că ar fi fost necesară efectuarea de cheltuieli deductibile în sumă deeuro.

A reiterat împrejurarea că a efectuat investigații care au condus la concluzia că există o relație de afiliere între societățile I SRL și Q SRL și că, în realitate, livrările efectuate de către societatea reclamantă au fost făcute în cadrul unui grup de firme de interese comune.

Pe de altă parte, faptul că s-a stabilit plata forfetară a sumei deeuro prin Contractul nr.....2009, fără să fie enumerate și justificate prestările de servicii, prin Precizarea acestora, tarifele percepute, justificarea realității prestărilor prin situații de lucrări, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, de piață sau orice alte materiale corespunzătoare sunt de natură să conducă la concluzia că serviciile pentru care s-a plătit suma deeuro nu sunt reale, nefiind efectuate, creând îndoieli în legătură cu

prestator de servicii, inspectorii fiscali au concluzionat că documentele prezentate de reclamantă nu justifică realitatea și necesitatea acordării premiului de intrare, nefiind o cheltuială deductibilă conform exigenței legiuitorului, astfel cum a fost prevăzută în conținutul art. 21 alin. 4 litera m) din Legea nr. 571/2003, modificată și completată coroborată cu prevederile art. 48 din HG 44/2004, modificată și completată, această deducere fiind nelegală, inspectorii fiscali procedând în mod corect la reîntregirea profitului impozabil aferent anului 2009 și la stabilirea impozitului pe profit suplimentar, precum și a majorărilor de întârziere aferente.

Prin sentința civilă nr.2011 pronunțată în dosarul nr./2011, Tribunalul Arad a respins acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta SC X SRL în contradictoriu cu pârâta DGFP ARAD având ca obiect anularea Deciziei nr.....2010 privind respingerea contestației formulată în procedura prealabilă și anularea punctelor 2 și 3 din Decizia de impunere nr.....2010 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată pe anul 2009 în sumă delei, cu titlu de impozit pe profit șilei majorări de întârziere. Fără cheltuieli de judecată.

În motivarea soluției pronunțate prima instanță a reținut următoarele:

Acțiunea este nefondată și a fost respinsă.

Organele de inspecție fiscală au stabilit în mod corect, pe baza documentelor puse la dispoziție de către societatea reclamantă nelegalitatea înregistrării cheltuielilor deductibile în sumă deeuro, pretins datorată și plătită către societatea italiană I SRL, cu titlu de comision, izvorât în baza contractului nr.2009 încheiat între societatea reclamantă și beneficiara comisionului.

Din examinarea Deciziei nr.....2010 emisă de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad în soluționarea contestației formulată în procedura prealabilă depusă la f. 9-17 rezultă că pârâta a examinat amplu și a motivat prin trimitere expresă la prevederile legale în materie faptul că aceste cheltuieli nu sunt deductibile prin prisma exigențelor impuse de legiuitorul fiscal român în conținutul art. 21 alin. 4 litera m) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificată și completată, coroborat cu prevederile art. 48 din normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003, aprobată prin HG nr. 44/2004.

Din examinarea articolului 21 alin. 4 litera m), precitat rezultă în mod imperativ că nu sunt deductibile cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii pentru care contribuabilii nu pot justifica necesitatea prestării acestora în scopul activităților desfășurate și

norma metodologică a prestării efective a serviciilor care se justifică prin situații de lucrări, procese verbale de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, studii de piață sau orice alte materiale corespunzătoare.

De asemenea, cere contribuabilului să dovedească necesitatea efectuării cheltuielilor prin specificul activităților desfășurate, toate condițiile prezentate mai sus urmând a fi îndeplinite cumulativ pentru a deduce cheltuielile cu serviciile.

Or, în speța de față societatea reclamantă nu a făcut dovada îndeplinirii cumulative a condițiilor impuse de legiuitor, modul de redactare al contractului de comision nr.....2009, încheiat între societatea reclamantă SC X SRL și beneficiarul comisionului I SRL fiind deficitar, în sensul că nu prezintă un detaliu, cum cere legea enumerarea serviciilor prestate, a tarifelor percepute, nu defalcă cheltuielile contractuale pe întreaga durată de desfășurare a contractului și nici nu precizează care sunt serviciile specifice activității de intermediar desfășurate pentru care se impune necesitatea efectuării cheltuielilor de comision.

Lipsa acestor mențiuni, coroborate cu lipsa situațiilor de lucrări, a studiilor de fezabilitate, a studiilor de piață sau a oricăror materiale corespunzătoare, prin care să se dovedească că societatea italiană I SRL a intermediat și a procurat clientul Q SRL, împrejurarea că beneficiara comisionului a pretins un comision deeuro, reprezentând 63,55% din valoarea bunurilor livrate (împrejurare confirmată de către reclamantă în motivarea acțiunii), de natură să diminueze considerabil profitul obținut din vânzare de către reclamantă, ia care se adaugă și relațiile de afiliere dintre societățile I SRL și Q SRL, rezultă că livrările efectuate de către reclamantă nu fost realizate în cadrul unui grup de firme cu interese comune și legătura de rudenie dintre asociații acestor două firme, coroborate cu nedovedirea prin nici un mijloc de probă permis de art. 65 din Codul de procedură fiscală că valoarea facturii nr.2009 în sumă de euro a fost achitată în realitate constituie motive legale suficiente pentru a dovedi că această cheltuială în sumă deeuro nu este reală și nu poate face obiectul deducerii fiscale potrivit prevederilor art. 21 alin. 4 litera m) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat și completat.

Reclamanta nu a justificat legal acordarea „premiului de intrare” în sumă deeuro, echivalentul alei, înregistrat în baza facturii nr.....2009, emisă de către persoana juridică străină SC I SRL pentru a recompensa-o pentru serviciile prestate în sensul de a o determina să utilizeze în continuare serviciile reclamantei, pentru a rămâne în continuare principalul furnizor al acesteia.

intrare' cerută de intermediar, coroborată cu adresa intermediarului I SRL întocmită la data de 19.06.2009 prin care a solicitat acordarea „primei de intrare” pentru a convinge societatea reclamantă că va rămâne în continuare principalul furnizor al acesteia, coroborat cu contractul de cesiune încheiat cu principalul client al societății reclamante, T SRL.

Aceste înscrisuri, coroborate cu argumentația societății reclamante din motivarea acțiunii introductive de instanță nu reprezintă condiții suficiente și necesare pentru a face dovada deductibilității sumei deeuro.

În consecință, rezultă că societatea reclamantă a înregistrat în mod nelegal cheltuieli deductibile în cuantum deeuro, aferente sumei deeuro (..... lei) pretins plătit cu titlu de comision societății italiene SC I SRL și a sumei deeuro (.... lei), scăzând masa impozabilă a profitului și impozitul pe profit datorat bugetului de stat, pentru anul 2009, producând astfel un prejudiciu statului român în sumă delei, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de Inspekția fiscală nr.....2010, la care se adaugă majorări de întârziere în sumă delei ca urmare a neplății impozitului datorat la scadență.

Față de cele prezentate instanța a reținut legalitatea operațiunilor fiscale și a actelor fiscale întocmite de către pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad, motiv pentru care în baza art. 18 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ și a prevederilor art. 21 alin. 4 litera m) din Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal, modificat și completat, coroborat cu norma metodologică prevăzută la pct. 48 din HG nr. 44/2004 a respins acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta SC X SRL în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE A JUDEȚULUI ARAD având ca obiect anularea Deciziei nr.....2010 privind respingerea contestației formulată în procedura prealabilă și anularea punctelor 2 și 3 din Decizia de impunere nr.....2010 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată pe anul 2009 în sumă delei, cu titlu de impozit pe profit șilei majorări de întârziere.

Văzând că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată de la partea căzută în pretențiuni, acestea nu au fost acordate.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs reclamanta SC X SRL, solicitând modificarea acesteia în sensul aditerii contestației astfel cum a fost formulată.

În considerente recurenta arată că instanța de fond prin hotărâre a respins contestația, hotărâre ce o apreciază a fi netemeinică și nelegală.

Consideră că la analiza înscrisurilor depuse de contestatoarea nu s-a

În susținerea recursului arată că reiterează motivația ce a stat la baza formulării acțiunii, reproducând întocmai argumentele prezentate prin cererea de chemare în judecată și neformulând alte critici referitoare la sentința recurată.

Concluzionând, recurenta apreciază că se impune admiterea recursului și în principal, modificarea hotărârii atacate în sensul admiterii contestației, iar în subsidiar trimiterea în rejudecare a cauzei în vederea administrării probei cu expertiza fiscal-contabilă solicitată.

În drept invocă prevederile art. 299-316 Cod procedură civilă.

Prin întâmpinarea formulată, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad a solicitat respingerea recursului și menținerea ca temeinică și legală a hotărârii pronunțate de instanța de fond.

În considerente arată că, instanța de fond în mod corect și legal a respins acțiunea reclamantei pentru motivele indicate, sentința atacată fiind temeinică și legală dată cu respectarea tuturor prevederilor legale incidente în cauză și reiterează motivarea instanței de fond.

În drept invocă prevederile art. 21 alin. 4 lit. m din Legea nr. 571/2003; pct. 48 din HG nr. 44/2004; art. 85, art. 86, art. 87, art. 205 și art. 216 din O.U.G. nr. 92/2003; art. 308 Cod pr. Civ. și toate actele normative invocate.

Analizând actele dosarului, criticile recurente prin prisma dispozițiilor art. 304 din Codul de procedură civilă și examinând cauza sub toate aspectele, conform art. 304¹ din Codul de procedură civilă, Curtea de Apel constată următoarele:

Referitor la critica recurente cu privire la respingerea probei cu expertiză solicitată în fața primei instanțe, Curtea reține că în mod corect instanța de fond a respins această probă care față de obiectul dedus judecării, respectiv interpretarea unor dispoziții legale și față de înscrisurile depuse la dosar nu era necesară, iar obiectivul propus de reclamantă pentru expert (să se stabilească dacă cele două cheltuieli înregistrate în situațiile contabile ale reclamantei sunt deductibile din punct de vedere fiscal - fila 108 dosar fond) excede competenței acestuia, interpretarea dispozițiilor legale fiind atributul exclusiv al instanței, și nu al expertului.

Curtea constată că reclamanta nu a formulat alte critici ale sentinței recurate ci doar a reiterat argumentele din cererea de chemare în judecată, reproducând conținutul acesteia.

Curtea reține că soluția tribunalului este legală și temeinică, instanța de fond reținând în mod corect situația de fapt și aplicând dispozițiile legale incidente în cauză.

Astfel, reclamanta a înregistrat în luna iunie 2000 în contul 622

îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de aceste dispoziții legale, respectiv existența contractelor și prestarea efectivă a serviciilor, contribuabilul având obligația să probeze necesitatea efectuării respectivelor cheltuieli prin specificul activităților desfășurate.

Or, din înscrisurile depuse la dosar nu rezultă date certe în legătura cu natura serviciilor executate, tariful practicat, timpul consumat la executare, pe fiecare prestare de serviciu.

Din documentele existente la dosarul cauzei a rezultat că reclamanta a livrat mărfuri către societatea italiana Q SRL, cu factura nr.2009 în valoare deEUR și cu factura nr.....2009 în valoare deEUR, pentru livrările de bunuri efectuate către Q S.R.L. cu facturile menționate, societatea italiana I SRL solicitând un comision deEUR. (63,55% din valoarea bunurilor livrate).

Societatea reclamantă nu a prezentat situații de lucrări, studii de fezabilitate, de piață sau orice alte materiale corespunzătoare prin care să se facă dovada că societatea italiană I SRL a procurat clientul Q SRL, acestea fiind o condiție sine qua non pentru deductibilitatea acestor cheltuieli conform prevederilor art. 21 alin. 4 lit. m) din Legea 571/2003 cu modificările și completările ulterioare coroborat cu pct. 48 al titlului II din HG 44/2004 cu modificările și completările ulterioare.

Simpla încheiere a contractului nr.....2009 care a stat la baza emiterii facturii nr.....2009 în valoare deEUR de I S.R.L. către S.C. X S.R.L., nu reprezintă o condiție suficientă pentru ca respectivele cheltuieli facturate să fie deductibile la calculul profitului impozabil.

De asemenea, din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, pentru facturile nr.....2009 și nr.....2009 emise către clientul italian Q SRL societatea petentă a prezentat comenzi în ceea ce privește livrarea de marfă primite de la societatea T S.R.L. Italia și nu de la societatea beneficiară a comisionului respectiv I SRL.

Referitor la Contractul de cesiune încheiat între SC T SRL și SC I, Curtea reține că nu are relevanță în cauza dedusă judecătii, fiind un contract încheiat între două firme private -persoane juridice italiene - care nu poate fi luat în considerare în analiza raportului juridic fiscal dintre reclamanta SC X SRL și Ministerul Finanțelor Publice având ca obiect datoria fiscală de natura impozitului pe profit a reclamantei.

Față de înscrisurile depuse la dosar se constată că în mod corect tribunalul a reținut că reclamanta nu a făcut dovada cu înscrisuri de natura mijloacelor de probă reglementate de Codul de Procedură Fiscală, conform art. 65 din acesta, că factura nr.2009 în valoare deEUR a fost achitată

care să justifice realitatea și necesitatea acestora, deoarece contractul încheiat în data de 19.06.2009 între S.C. X S.R.L. și I S.R.L.; adresa I S.R.L. din data de 19.06.2009 privind solicitarea „primei de intrare” pentru a rămâne în continuare principalul furnizor; adresa X SRL din data de 24.06.2009 privind acceptarea „primei de intrare” și fișa de cont a clientului I S.R.L. privind cifra de afaceri realizată cu această societate nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 21 alin. 4 lit. m) din Legea 571/2003 și norma metodologică prevăzută la pct. 48 al titlului II din HG 44/2004.

Este corectă concluzia primei instanțe privind legalitatea actelor fiscale contestate, deoarece prin înregistrarea în mod nelegal a cheltuielilor deductibile în cuantum total deeuro a fost scăzută masa impozabilă a profitului și impozitul pe profit datorat bugetului de stat, pentru anul 2009, producând astfel un prejudiciu statului român în sumă delei, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de Inspekția fiscală nr.2010, la care se adaugă majorări de întârziere în sumă delei ca urmare a neplății impozitului datorat la scadență.

Pentru considerentele expuse, Curtea constată că soluția Tribunalului Arad este temeinică și legală, recursul formulat de recurentul reclamant SC X SRL împotriva sentinței civile nr.....2011 urmând a fi respins ca nefundat conform art.312 alin.1 C.proc.civ., în temeiul art. 312 al. 1 Cod de Procedură Civilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII!
D E C I D E :**

Respinge recursul formulat de recurentul reclamant SC X SRL împotriva sentinței civile nr.....2011 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr./2011 ca nefundat.

Fără cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi,.....2012.